

men kun ved Hjælp af extraordinære Statter, som ellers sandsynligvis ville kunne undgaaes. Er dette ikke den fineste og jeg kunde næsten sige, den meest satiriske Maade, hvorpaa man kan sige: Lad det dog være. Hvilke Udgifter skal den Finantserne nemlig ikke være i stand til at bære, naar de til forøgede Indtægter? Det er muligt, at den cerebe Ordføyer for Finantsudvalget just har valgt den af ham benyttede Form; fordi der ikke dengang forelaa noget større Forlangende om Tillægsbevilling. Jeg maa nemlig bede Bemærket, at den nævnte Udtalelse fremkom den 26de Januar dette Aar, altsaa forover 6 Uger siden. Vil man sammenholde de citerede fine, satiriske Udtryk med den rene, skære Sandhed om vore Finantfers Tilstand, som senere er bleven udtalt i det andet Thing, saa vil man forstaae, hvad der allerede dengang var den sande Mening og maatte være den sande Mening hos enhver med vore finantssielle Forhold, tyndig Mand her i Landet. Jeg veed meget godt, at Staten vil kunne bære de foreslaaede Udgifter, uden vieblikkelig at komme i Forlegenhed; jeg veed, at man, saalænge Ens Credit endnu staaer paa den god Fod, kan sælge Obligationer, hvad enten man nu kalder dem 4 pCt. kongelige Obligationer, som ligge i Reserveconden, eller Obligationer, som blive laavede ad hoc — dette forekommer mig nemlig ligegyldigt. Men hvor vil Cyner til at opkjøbe disse Obligationer være? Lad os et Døeblik see bort fra alle de andre store Krav, der vilde blive gjorte til Markedet i Kjøbenhavn i den nærmeste Tid — til Markedet i Kjøbenhavn indskrænke jo vore kongelige 4 pCt. Obligationer sig, og vi kunne ikke sætte nogen stor Post af dem i Udlandet; — lad os, som sagt, see bort herfra, og blot hen til, hvorledes selve de 4 pCt. Obligationer vilde trykke Markedet, og hvorledes Rentebøden her i Landet — ikke dem saakaldte lønbeslaede Rentebød, og heller ikke Renten paa Børsen her, men den Rente, som enhver Mand her i Landet, der treenger til Capital for at udvide sin Værst, maa svare — vil blive behyrdet derved. Der er fremkommet en lille Notits fornøyligt — og jeg maa tillæse Indenrigsministeren for, at den saa snart er bleven bekjendt — som jeg maa tillægge en overordenligt stor Betydning i denne

Sag, og som jeg derfor skal tillade mig her at henlede Dmærksomheden paa. Der vil vi set af de sidste Numere af Departementstidenden findes den Udsigt over de Bevillinger, som i Aarene 1865, 1866 og 67 ere blevene udstedte til at give eller at tage mere end 4 pCt. i Rente af Laan i faste Eiendomme. Hvad er nu Resultatet af denne Meddelelse? Resultatet er, at der i Aaret 1865 ialt blev udstedt 1,720 Bevillinger af den nævnte Art for et Capitalbeløb af 4,247,000 Rb., i 1866 blev der udstedt 1,950 lignende Bevillinger for et Totalbeløb af 5,520,000 Rb., og i 1867 2,653 saadanne Bevillinger — altsaa omtrent 80 pCt. mere end to Aar forveien — for et Beløb af 8,563,000 Rb., — hvilket er det Dobbelte af det Beløb, der blev udlaanet til 4 og 5 pCt. — De Herrer maae ikke troe, at hvad der blev udlaanet til 5 pCt. var den Bagatel, thi det udgjorde i 1867 5,131,000 Rb. Jeg tillader mig at troe, at dette ikke har saa lidt at betyde, naar Talemænd, som hvorvidt Staten skal indlade sig paa Foretagender, som den ikke kan føre igjennem uden at udstede nye Obligationer, eller at sælge de gamle Obligationer, som nu ligger i dens Reservecond, hvorved den vil trykke Markedet mere og mere; thi der behøves sandelig ikke megen mercantil Indsigt for at kunne sige sig selv, at jeg naar jeg kan kjøbe kongelige Obligationer, saaledes at jeg derved faaer henvend 5 pCt. af mine Penge, vilde være taabelig, om jeg laante dem ud til Peer eller til Poul til 4 pCt. — Jeg beder undskyde, naar jeg endnu til Slutning fremkommer med en lille Bemærkning. Jeg har oplevet en Tid, mine Herrer, som nu ligger bagved de Flestes Erindring, hvis Ulykker staae levende for mig. Vi have i en Række af Aar i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede søgt at reformere Staten, at væbne den og at føre Krig ved Hjælp af den Sebbelsfabrik. Det fik en sørgelig Ende med denne Sebbelsfabrik, og Landet har i mange Aar maattet bøde for den Lethed, hvormed man da behandlede Danfens Robberpresse. Det skalde gjøre mig ondt, om den Tids Erfaring sulde være bleven spildt, om den frygtelige Krig, som Danmark i finantssiel Henseende gennemgik i den første Fjerdedeel af